

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt III. Humanæ voluntatis ad Divinam conformatioне nihil esse
prstantius & excellentius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-46802)

C A P V T III. 25

centiam, contra leges & fas omne, spe modicæ voluptatis, damnationem nostram stultè operari malimus, quām salutem immortalitatēmque in tuto collocare, & Conditori ac Servatori nostro jus suum tribuendo, illiusque sanctissimam rectissimamque voluntatem implendo, Æternæ Majestatis suæ sceptrum autoritatemque divinam conservare, & ab omni injuriâ prohibere?

C A P V T III.

*Humanæ voluntatis ad Divinam con-
formatione nihil esse præstan-
tius excellentiusve.*

QUANDOQUIDEM res est tantoperè nos obligans, tam æqua, totiesque immortali Deo debita, ut nostram numquam, sed ipsius solum, in omnibus, & ante omnia, voluntatem exsequamur: omnino conveniens est, ut, quod ad nos attinet, nihil æquè aut exoptemus, aut studio contentionēque majore consectemur, non minùs enim in eâ insunt rationes omnes, quæ nos ad illam invitent, quām obligationes quæ cogant, juraque quæ obligent. Causa præcipua & fundamentum, cur bonum expetamus totoque animi impetu in illud

B. fera-

feramur, est: quia in eo aut splendorem aliquem & honestatem, aut voluptatem, aut oblectationem, aut utilitatem observamus: & horum unumquodque sufficit ad nos rei cuiuspiam cupiditate desiderioque incendendos. quid moramur igitur, cum in uno hoc Exercitio conjuncta sint ista omnia: idque non qualitercumque, sed ita, ut toto terrarum orbe res nulla præstantior, jucundiörve, aut nobis fructuosior reperiatur, quam sit, propriam abjicere, & divinam implere voluntatem? Potestne excellentius aliquid præstantiusve cogitari, quam quod per hoc Exercitium ad divinam evehamur familiaritatem, Deique Amici efficiamur? Id nos ipse Dei Filius docet, dum sic loquitur: *Vos amici mei estis, si feceritis, quæ ego præcipio vobis* (*a:*) adeò, ut qui divinam perficit voluntatem, verè & sine omni metaphorâ atque exaggeratione dicatur, & sit AMICVS D^EI.

Quod quam honorificum sit, is demum intelliget, qui cognita habeat, quæ Aristoteles (*b.*) aliisque Philosophi (*c.*) tradunt de conditionibus ad veram amicitiam requiri-

sitis,

a Ioan. 15. v. 14. *b* Ethicorum libro 8. & 9.

c Plato in Symposio, Cicerio in Lælio, & alii.
Vide Salianum de Amore Dei, lib. I.

C A P V T I I I .

27

sitis, dum amicorum desiderant æqualitatem, & perfectiones alias nobilissimas, sine quibus vera germanaque amicitia non possit existere. Iam verò in mundo hoc neque est, neque erit, neque esse potest amicitia sincerior integriorque, quàm quæ inter Deum coaluit & hominem, suâ voluutate relictâ, divinæ semper voluntati obsequētem. Ad hunc talem, ut amicitiæ conditio-
nes impleantur, tamquam ad sui similem,
quàm amantissimè familiarissimeque de-
mittit se ex unâ parte bonus Deus, ex alterâ
verò eumdem, vt unus secum fiat, in statū
omni humanæ dignitatis honorisque gra-
du longè superiorem, ac planè divinum ex-
citta & extollit. usque eò, ut pauperculos
nos, qui mancipia ipsius sumus; volunta-
tem suam exsequentes, suam ad familiari-
tatem evectos, Amicos compellent: quo ti-
tulo nec sublimius aliquid, nec gloriosius
possumus exoptare. Ac licet Reges mor-
tales, clientes suos, quantumcumque fidos
& in imperatis faciendis sedulos, Amicos
nominare aut æstimare dedignentur: quo-
niam sic existimant, nulla tanta in ullo sibi
subiecto merita reperiri posse, quibus sub-
limis iste Regii Amici titulus quoquo mo-
do debeatur: Deus attamen immortalis,

B 2

fide-

78 VITÆ DIVINÆ

fidelem & voluntati suæ obtemperantem subditum tantoperè cohonestar, ut hoc quoque ipsum honore augeat: hunc cum eo titulum communicando, quem terreni Principes, quasi nimiū honorificum, ne iis quidem, quibus plurimū se debere farentur, volunt concedere. Et nos tantam hanc dignitatem, quam illud solummodo, ad quod mille nominibus obligamur, exsequendo, consequi possumus, ob rem nihil stultè amittamus?

Anima, quæ Dei facit voluntatem, non participat modò summum istud bonum amicitiæ divinæ: verùm, propter arctissimum cum illo vinculum & conjunctionē firmissimam, condecoratur illa quoque incomparabili hoc & invidendo titulo, SPONSÆ Dei, Cujus tanti honoris præstantiam amplitudinemque non difficulter perspicies, si discrimen illud cogites, quod inter duas intercedit Rustici alicujus filias, quarū altera, pari nupta, ligonem assidue manu verset & sarculum, alteram verò potentissimus Imperator aliquis uxorē acceperit. quām tu aliâ atque aliâ censes utramque conditione vitam traducturas? quām diverso in honore & pretio apud omnes futuras? Non minùs tamen, immo longè magis inter se

ter se differunt Anima illa, quæ Deo de-
sponsa , omnemque illi affectum suum
& amorem consecrans, fide optimâ, nihil
suo arbitratu aut vult aut facit , & Anima
alia , quæ desiderio & cupiditati propriæ
obsecuta, creaturis, quāuis absque gravio-
ri culpâ, cōmīscetur. hæc enim abjecta per-
manet in honora , & agrestis, quantum sci-
licet affectus illius terræ affixi sunt, rebus
que caducis: illa contrà, ad nobilitatem di-
gnitatemque proiecta divinam , maximo
honori & admirationi est Sanctis Angelis,
perfectumque consequitur dominium sui
& rerum omnium conditarum. Videmus
universa nobiliora reddit, si præstātioribus,
quām sunt ipsa, conjungantur : id quod in
aëre patet , qui luminis accessione societa-
tēque illustratur. multò itaque amplius
Deo conjuncta & unita anima, tota fiet di-
vina; nobilitatemque & dignitatem quam-
dam supernaturalem obtinebit, quam ipsi-
met Angelorum chori admirabundi vene-
rabunrur. Atque istud est , quod graves
Doctores affirmant , cœlestes illas Mentes
magno numero accedere , quò animabus
divinę voluntatis verè perfecteque studio-
sis assistant, easque comitentur.^(a) Veniant

B 3

nunc

a. vide Iac. Hautini Angelum Custodem.

30 VITÆ DIVINÆ

nunc ambitiosi laudisque ac gloriæ humanae cupidissimi mortales, dicantque, quoniam majore, quam iste sit, honore suos Orbis Monarchs possit afficere? quoniam apparatiore pompâ, comitatuque eos ornare, qui triumphantes Urbem iuvehuntur? Ah! mi Deus! quæ, & qualis erit Anima, tam nobili cincta beatorum istorum Spirituum coronâ! Nobiliorēsne umquam ullus in hoc mundo Cæsarum habuit sui corporis custodes; Neque enim splendor hic & majestas minoris propterea æstimanda est; quod oculis non conspiciatur exteroribus: quin immo tantò credi debet augustinus; quia à sensibus remota nequit comprehendendi. Et verò, quæ major potest esse dignitas & gloria, quam idem habere officium in terris, quod Beati omnes & Angeli in cælis; atque hîc incipere, quod in domo Domini perpetuò simus continuaturi?

Potestne ad extremum quidquam præstantius honorificentiusque reperiri, quam eodem in munere versari cum Dei Filio, qui voluntatem Patris diligentissimè implevit, eidem factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. (a) Deus, ut ostenderet, quanto honore dignus esset Abbas

Stepha-

a Philipp. 2. v. 8.

CAPUT IV.

31

Stephanus, quem carnis vescente germanus frater, temere judicaverat; hunc reprehendit, ostenditque in ecstasi quemdam dicentem illi inter cetera: *Nempe propterea scandalizari non debuisti? nam si merita & gloriā fratris tui videre cupis, retro convertere, & vide. Conversusque vidit fratrem suum crucifixum cum Domino. Aitq[ue] ad eum is, qui illi apparuerat: Ecce in quā gloriā frater tuus est.* (a) Vnde non obscurè intelligis, maximum, qui fingi possit, honorem esse, crucicūm Christo suffigi; penitusque propriæ voluntati mortuum, secundūm Dei vivere Voluntatem.

a Vita Patrum libro 10 cap. 65.

CAPUT IV.

*Nihil in mundo esse jucundius, quam propriam ex toto abnegare voluntatem,
& amplecti Divinam.*

PRÆTERQUAM quod sit honoris plenissimum, nullâ in re suam, sed Dei in omnibus voluntatē implere; nihil eo ipso existit jucundius, ut tam grato saltem efficacique titulo ad nobilissimum hoc Exercitium amplectendum incitemur: cùm jucunditas tantum possit in hominum animis permovendis, & re quāpiam persuadendâ. Humanus honor dependet ille qui-

B 4

dem